

VENI, VENI, EMMANUEL...

4. neděle adventní (20.12.2020)

- Loučení
- Návrh na nedělní dopoledne
- Štědrý den a Boží hod vánoční
- A dárky pod stromečkem

Loučení

11.12. zemřel ve věku nedožitých 90 let salesián P. Karel Petráš, spolužák našeho bratra Josefa Pavlase a někdejší duchovní správce na Morávce. Narodil se 10.7.1931 a letošní rok byl výročí 50 let od svěcení a 70 let od prvních slibů. Na svůj noviciát v Hodoňovicích vzpomíná: „*Při nástupu jsme museli mít starou kleriku od kněží. Já jsem si ji domluvil ve Slavičíně. Bylo nás na 30 noviců. Naším magistrem byl P. František Vitásek. Byl jsem v družině Neposkrvněné Panny Marie. Na obláčky jsme se oblékli do kleriky – tak trochu jsme se jí chlubili. První řeholní sliby jsem skládal 16.8.1949 do rukou P. Ignáce Stuchlého. V Hodoňovicích se procházelo s asistentem po dvoře a vedl se rozhovor. Také se chodívalo za ústav na „Čupek“. Uklízeli jsme po sobě, škrabaly se země, prádlo jsme si neprali, jen jsme nosili teplou vodu k pračkám.*“

12.12. zemřel ve věku nedožitých 70 let kněz Adam Rucki, bývalý spirituál kněžského semináře v Olomouci. Narodil se 8.1.1951. Na kněze byl vysvěcen r. 1974 a zažil pokoncilní komunitní slavení Večeře Páně s tehdejšími rektorem semináře a nejvýznamnějším profesorem liturgiky Josefem Bradáčem. V r.1984 byl zatčen za organizování nepovolených biblických čtení pro mládež, držen ve vazbě v Ostravě a nakonec odsouzen k trestu odnětí svobody na 6 měsíců za tzv. „mařenu“; kromě toho mu byl odňat státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Jeho vzpomínky zmapoval projekt Paměť národa. Díky Manželským setkáním se uchovalo ještě jedno jeho vyprávění:.

13.12. zemřel pan Leoš Ryška, tatínek našeho bratra Leoše a dlouholetý kostelník v Šenově. Když nám zemře někdo blízký v adventu, slova „*na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste*“ se pak nepronášejí jen tak do větru. Vyžadují, aby byla v kontextu blízké smrti vyslovena rozvážně. Láska je silnější než smrt. Nejen láska Boží, ale i naše. Také láska mezi mužem a ženou, mezi rodiči a dětmi, mezi otcem a synem. Láska se ve

smrti neobráti v prach. Gabriel Marcel, francouzský filosof, řekl: „*Milovat znamená říci druhému: ty nezemřeš.*“ To je lidská a něžná tvář smrti, navzdory bolesti, kterou přináší přetnutí části kořene. Leoši, myslíme na tebe i na tvou maminku.

Návrh na nedělní dopoledne

(nejprve si připravit Misálek a Kancionál, papír a tužku) Na úvod nedělního shromáždění (kdo je sám, tak nedělního zastavení) u 2. svíce na adventním věnci doporučuji zpěv nebo recitaci písně z Kancionálu č.101 „Ejhle, Hospodin přijde“ s následujícím rorátním žalmem.

Proč král DAVID nevyhrál konkurz na stavbu kostela a MARIA vyhrála konkurz na to být maminkou Mesiáše? – poznámky ke 4. adventní neděli / B.

A k tomu audio – promluva ze 4. adventní neděle / B.

Posloužili jsme si doma na [Krista Krále](#) 22.11. RODINNÝM SETKÁNÍM – královským oceněním? Nejprve manžel řekl manželce, pak ostatní. S tímto pokladem jsme mohli vstoupit do Adventu.

Udělalí jsme si čas a prostor o [1. adventní neděli](#) 29.11. na RODINNOU PŘÍPRAVU – plán na dobrou změnu? Mohli jsme poprosit o radu, kterou jednu věc v rodinném soužití máme změnit. Vhodný a potřebný program na Advent.

Tuto předvánoční neděli – příště raději dříve – svolajme RODINNOU PORADU. Je dobré Vánoce připravit společně, aby u nás nepropukla manželská nebo rodinná krize. S nejbližšími lidmi se navzájem nejvíce obdarováváme, ale také se často nejvíce navzájem trápíme, neboť soužití s nejbližšími je nejnáročnějším úkolem v životě. Je naivní čekat, že druzí splní má očekávaná. K rozvodům nebo sebevraždám dochází nejvíce právě kolem těchto svátků. Víte, že existuje kazisvět? Myslíte si, že si na někoho z nás netroufne a že mu můžeme podlehnout? Kdo z nás nemá více tváří a nenosí v sobě nějaké demony? S boží pomocí je máme přemáhat. Při rodinné poradě si můžeme říci, co je podstatné, co stihneme, kdo co ke slavení nabízíme. Důležitější než materiální dárky je otevřenost vůči druhému, ochota, laskavé a pozorné jednání s druhými.

Na závěr doporučuji zpěv písně z Kancionálu č.130 (o události z dnešního evangelia) anebo pro nezpěváky [Adventní písně a koledy](#) s Martou Kubišovou a Markem Ebenem.

Štědrý den a Boží hod vánoční

- Štědrý den někdo **začíná** vánočkou, jiný vyrazí do lesa pověsit lůj na stromky zvířatům, další se vypraví na hřbitov... cestou se zastavím pro Betlémské světlo...
- „**Štědrej večer nastal...**“ Katolický týdeník nabízí 2 návrhy „Jak oslavit narození Krista“ při domácí slavnosti (někdo jsme to už na jaře či na podzim trénovali): na str. 4 [Prožít jesličky spolu s jejich postavami](#) a 5 [Vánoční bohoslužba v obýváku](#).
- A pro čas půlnoční: „**Když hluboké ticho všechno objímalo a noc ve svém běhu k polovině došla, tvé všemocné slovo, Bože, sestoupilo z královského trůnu z nebe...**“ (Mdr 18,14n) Tomáš z Celana píše, jak slavil Vánoce sv. František z Assisi, když postavil první jesličky na světě: „*Musím vzpomenout a uctivě vyličit onu slavnost, kterou konal tři roky před svou slavnou smrtí u vesničky jménem Greccio v den Narození našeho Pána Ježíše Krista. V té krajině žil muž dobré pověsti a ještě lepšího života jménem Jan. František ho zvláště měl rád, protože přes znamenitou pověst a vážnost, kterou tam požíval, pohrdal šlechtictvím těla a snažil se dosáhnout šlechtictví duše. Toho si – jak*

často činíval – povolal blažený František k sobě. Bylo to asi čtrnáct dní před Narozením Páně. A řekl mu: »Chceš-li, abychom blížící se slavnost vánoc slavili u Greccia, pospěš si a pečlivě obstarvej, co ti říkám. Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno, svýma očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně.« Když to dobrý a oddaný muž uslyšel, spěšně na jmenovaném místě připravil všecko, jak mu světec uložil. Den radosti se blížil, čas jásotu nadešel. Z různých chýší přišli bratři, muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětili onu noc, která ozářila jasnou hvězdou všechny dni a roky. Konečně přišel světec, všecko našel připraveno, viděl to a radoval se. Postavili jesle, přinesli seno a přivedli i vola a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena chudoba, zvelebena pokora a z Greccia se stává nový Betlém. Noc je jasná jako den a lidé i zvířata se cítí blaženě. Lidé se sem scházejí a naplňuje je z obnovené tajemné události nová radost. Les zní písněmi a od skal se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu, a celá noc jásá čistou radostí. Boží světec stojí u jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí. U jesli se slaví slavná mše svatá – kněz pocítí netušenou útěchu. Světec si obléká jáhenská roucha – byl totiž diakonem – a libozvučným hlasem zpívá evangelium. Jeho hlas, jeho silný hlas, jeho něžný hlas, jeho jasný hlas, jeho libozvučný hlas zve všechny k nejvyšší chvále. Pak shromážděnému lidu káže o narození chudého Krále a blahořečí městečku Betlému. Často, když chce vyslovit jméno »Ježíš«, říká pln převeliké lásky »Děťátko betlémské«. A když vyslovuje slovo »Betlém«, zní to jako mečení jehňátka. Víc než slovy přetéka jeho ústa láskou. Když vyslovoval jméno »Děťátko betlémské« nebo »Ježíš«, olizoval rty jazykem, jako by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost tohoto jména. Ukázala se tam štedrost a velkomyslnost Všemohoucího. Jeden zbožný muž měl podivuhodné vidění. Spatřil v jesličkách neživého chlapečka, viděl, jak k němu přistupuje Boží světec a dítě budí jako z hlubokého spánku. A nebylo nevystižné toto zjevení; vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapomenut. Milostí Boží ho v jejich srdcích svatý služebník František probudil a znovu uvedl do jejich vědomí. Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti.“ ([O prvních živých jesličkách](#))

- Slavnost Narození Páně v kostele: čt 24.12. v **15:30** nebo ve **21:00** nebo 25.12. v **8:00** nebo v **9:30** nebo v **17:30**, tzn. ke slavení si vyberte pouze 1 z těchto 5 možností.

A dárky pod stromečkem

Koho by před rokem napadlo, že římský biskup František při loňské návštěvě Greccia podepsal list [Admirabile signum – Podivuhodné znamení](#), který nám zvláště teď může pomoci s netradičními Vánocemi.

Dále pár „hlubokostí“ jednoho z „velikánů“ naší rudé garnitury: [Projev Tondy Zápotockýho 1952](#). Jistě inspirace bratří ke službě kazatelské, až přijde čas.

A nakonec i něco vizuálního, nejen pro pedagogy: [Nezbedný bakalář](#). Někde je tam pro nás schovaná i jedna z nejkrásnějších koled: „Stala se jest divná věc...“

Sláva Bohu na výsosti + zemi pokoj + lidem dobrá vůle. Ostravští salesiáni.